

съпротивяваха и не се предаваха. Командирът на 15-а рота донесе на дружинния, полковия и бригадни командир.

Командирът на полка поиска артилерия отъ командира на бригадата и помощ отъ 2-и Искърски полкъ. Артилерия не получи, а отъ 2-и полкъ пристигна една рота, която командирът на полка употреби за почистване гората западно отъ чифлика и гжстака отъ пръснатитъ тамъ турски войници, които непрестанно стреляха. Ротата почисти гжстака западно отъ чифлика и си отиде.

Къмъ 13 часа, вмѣсто артилерия, при командира на 15-а рота пристигна единъ войникъ съ 2 бомби и съ заповѣдъ да се атакува чифликътъ и да се върви напредъ.

Въ 15 часа пристигна отъ 18-и полкъ съ десетина бомби единъ подофицеръ, бившъ въстаникъ и изкусенъ хвъргачъ на бомби, който сжщо носѣше заповѣдъ да се атакува чифликътъ. Подъ личното ржководство на к-ра на ротата кап. Марковъ, най-напредъ се хвърлятъ бомби въ най-високото здание въ горния етажъ и турцитъ бѣха принудени да напустнатъ етажа. Това отслаби твърде много отбраната, защото отъ напустнатия етажъ се обстрелваха навесно мъртвитъ пространства край каменнитъ стени на чифлика. Въ 15:30 часа отъ пожара зданието се срути и загинаха по-голѣмата частъ отъ защитниците, които бѣха въ долния етажъ и въ зимника, отгдето турцитъ презъ бойници стреляха на северъ. Когато се стъмни, нашитъ войници атакуваха източната врата и заеха две стаи отъ източния жгълъ на каменното здание, като предварително хвърлиха нѣколко бомби и унищожиха противника, който, заседналъ въ южнитъ стени на чифлика и презъ прозорцитъ и направенитъ бойници, продължаваше най-силенъ огънь. Отъ тая южна стена защитниците сж кроели да си пробиятъ пжтъ и да избѣгатъ. Подобна дързостъ проявиха само трима турци. Тѣ се спуснаха презъ прозорцитъ, но бѣха промушени съ ножове отъ нашитъ войници, които бѣха залегнали откъмъ тая страна. Турцитъ продължаваха да се държатъ въ недоизгорѣлитъ здания. Затова стаитъ бѣха атакувани една по една съ ржчни бомби.

Докато се водѣше тази борба около чифлика, която задържа 14-а и 15-а роти, 13-а и 16-а роти продължаваха да настѣпватъ къмъ височината западно отъ моста на Лазаркьойската рѣка. Тукъ около чифлика съ единъ неприятелски куршумъ бѣ раненъ командирътъ на 16-а рота капитанъ Вълковъ, а втори го повали мъртъвъ на земята. Така славно загина още единъ храбъръ и достоенъ синъ на майка България. Ротитъ стигнаха височината и заеха позиция. По-нататъшното имъ настѣпление бѣ невъзможно не само поради това, че турцитъ бѣха съсрѣдоточили по тѣхъ силенъ пехотенъ и артилерийски огънь, но главно поради непроходимостта на рѣката. Мостътъ бѣ унищоженъ отъ турцитъ и рѣката заприщана отъ сжщитъ. Мѣстността отъ дветъ страни бѣ наводнена и рѣката бѣ непроходима.

Полуротата отъ 14-а рота, която бѣ заела позиция източно отъ чифлика срещу лесистата височина, продължи настѣплението си до Деркоското езеро, гдето остана до вечерята, когато получи заповѣдъ отъ командира на дружината да заеме позиция вдѣсно отъ 13-а рота и заедно съ единъ взводъ отъ 15-а рота и части отъ 16-а рота да състави сборна рота подъ командата на под-